

B.B.

Brendon Chase

vertaald door Luc van Heerwaarden
met illustraties van Denys Watkins-Pitchford

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

HOOFDSTUK I

Broeden op een plan

Het einde van de paasvakantie kwam snel in zicht. Er waren nog maar twee dagen te gaan voordat ruim vijfhonderd jongens, tussen de twaalf en negentien jaar oud, hun schooluniform weer aan moesten trekken. In plaats van hun normale kleren droegen alle leerlingen van Banchester dan een strak gestreken broek, een gestreepte strohoed en een zwart jasje.

Het afscheid verliep bij de een wat koeltjes, bij een ander verdrietig en bij een enkeling juist uitbundig. Dan volgden de rijen wapperende zakdoeken op de perrons, de gezichten die tegen de treinraampjes werden gedrukt en een puffende stoommachine die hen langzaam maar zeker wegvoerde van hun familie en vrienden.

Maar er waren drie jongens voor wie dit hele verhaal niet opging. Ze zaten bij elkaar en dachten met afschuw aan het moment dat ze weer naar school moesten. Hun ouders waren naar

het buitenland vertrokken toen de jongste, Harold, nog maar drie jaar oud was. Ze woonden bij een ongetrouwde tante die geen kinderen gewend was. Van jongens begreep ze al helemaal niets.

Maar gelukkig maakte het oude Dower House veel goed. Het lag met zijn weelderige tuin weggestopt tussen bossen, beken en riviertjes. Zodra ze maar konden, trokken ze de velden in om te gaan vissen, nesten uit te halen, te jagen met hun luchtbuks en katapult en al het kattenkwaad uit te halen waar jonge jongens zoveel lol aan beleven.

Ondanks de soms wat gespannen sfeer in huis, hielden ze van het mysterieuze oude gebouw en de landerijen, de dichtbegroeide omgeving en het nabijgelegen Wold.

Van hun vakantie waren nog maar achtenveertig uur over. Dat lijkt niet veel, maar als je jong bent, voelt dat als een eeuwigheid.

De drie jongens zaten op een schemerige zolder in kleermakerszit tussen de uienschillen. Dat was hun vergaderkamer, en ze hadden er behoorlijk de ruimte, hoewel je door het lage dak alleen in het midden rechtop kon staan. De hanenbalken liepen aan weerskanten schuin omhoog en zaten onder het spinrag. Hier en daar brak een vaag schijnsel door de barsten in het pannendak. In een hoek lag een berg uien te drogen, de ‘troetelkinderen’ van de oude Rumbold. Dat was de tuinman en naast de jongens de enige man in het huishouden.

Robin zat op een omgekeerde bloempot met zijn gezicht naar het raampje. Vanaf daar kon hij buiten de kastanjebladeren zien schudden onder het gekwetter en gefladder van de mussen. Af en toe vloog er eentje door het goudgele vensterlicht. Verder kon hij de toppen van de sering zien, vol dieppaarse bloesems die oplichtten in de laaghangende avondzon. De zolder had zijn eigen unieke geur. Het rook er naar aarde, kalkpleister en be-

moste dakpannen – een heerlijke, geheimzinnige lucht.

Het was een ideale schuilplaats. Rumbold ging maar zelden de gammele houten trap op. Hij hield de deur beneden weliswaar zorgvuldig op slot, maar de jongens hadden ontdekt waar hij de sleutel had verstopt. Onder een bloempot op een hoge plank in het pottenschuurtje.

Rumbold hield de deur naar deze zolder niet voor niets zorgvuldig gesloten, want halverwege de trap hing zijn jachtgeweer, voorzien van een geluiddemper. Een perfect wapen, waarmee hij de grijze houtduiven neerhaalde die tijdens het koude winterweer zijn velden leegplunderden. Uiteraard gold een ‘tantelijk’ verbod op het gebruik van welk vuurwapen dan ook, zelfs katalpulten waren taboe. Toch had John een heel mooie, waarmee hij erg goed overweg kon. Op dezelfde trap lag ook de munitie voor het bewuste geweer. Honderd patronen maar liefst, in een zware doos met een rood zegel.

Terwijl Robin naar het raam zat te staren, vloog er af en toe een zwaluw over. Ze hadden een steenrode keel en de zon glom op hun blauwe rug. Hij had afbeeldingen van zwaluwen gezien op oude Egyptische wandschilderingen. De rode keel deed denken aan de zonnige oevers van de Nijl, aan de piramiden en de sfinxen.

Het getjilp van mussen en het gekwetter van zwaluwen klonk wat vreemd in de schemerige ruimte, zoals alle gedempte geluiden die vanuit de zonnige buitenwereld naar binnen kwamen.

De zolder diende niet alleen als vergaderplaats waar belangrijke plannen werden beraamd, het was ook een plek om de rare eentonige wereld van de grote mensen te ontvluchten. Arme, kortzichtige wezens waren het, met nog maar weinig fantasie en blijkbaar ook niet veel zin in het vrije buitenleven.

Soms werden tantes of gouvernantes te bemoeizuchtig of dreigde er ‘visite’. Dan vluchtten de jongens als bange konijnen

naar de zolder om pas tevoorschijn te komen bij het sein ‘veilig’ van hun verkenner. Toen de familie Bramshott langskwam, zochten ze daar dan ook hun toevlucht.

De Bramshotts, zo heette het grote gezin van een jonkheer uit de buurt. Ze hadden de gewoonte om af en toe onaangekondigd en zonder uitnodiging – althans niet van de jongens – op te komen draven. Ze kwamen in een open rijtuig dat werd bestuurd door de oude ervaren koetsier van de familie.

Terwijl ze elke Bramshott telden die tevoorschijn kwam, moest Robin denken aan een komisch toneelstuk dat hij ooit had gezien. Ook toen kwam een oneindig lange stoet mensen een gammele trap af, de één nog merkwaardiger uitgedost dan de ander. Hij hoorde het publiek weer gieren van het lachen.

Zelfs toen de laatste was uitgestapt, een baby in de armen van het kindermisje, bleven de jongens het rijtuig in de gaten houden. Je kon maar nooit weten of er niet een achterblijver, verstopt achter een kussen, over het hoofd was gezien. Zoals Robin ooit treffend – en misschien wat cru – opmerkte: het was geen familie, maar een meute. Zo’n overproductie aan kinderen leek de jongens wat te veel van het goede.

Harold was twaalf jaar, John dertien en Robin was vijftien. Als oudste kwam hij met een avontuurlijk plan waarvan ze alle drie de kriebels in hun buik kregen, puur omdat het zo spannend was.

‘Ik heb zitten denken,’ zei hij, ‘om weg te lopen naar Brendon Chase!’

‘Weglopen!?’ riep John uit. ‘En donderdag niet terug naar school?’

‘Precies. Waarom gaan we niet gewoon in het bos wonen zoals Robin Hood en zijn mannen?’

Het idee was zo gewaagd dat ze er even stil van werden.

‘Maar hoe komen we aan genoeg eten om in leven te blijven?’

vroeg Harold, die het ademloze zwijgen doorbrak. Hij had altijd trek.

‘Daar heb je hém weer, onze knorrende veelvraat. Altijd met eten bezig,’ zei Robin misprijzend. ‘Natúúrlijk zullen we genoeg te eten hebben, omdat we gaan jagen.’

‘Ik zie niet hoe we aan eten gaan komen, als we niets hebben om mee te jagen,’ twijfelde John. ‘Ik heb mijn katapult, maar daar redden we het niet mee.’

Robin stond zwiĳgend op en ging de trap af. De anderen wisten wat hij ging zoeken. Toen hij terugkwam, had hij Rumbolds jachtgeweer in zijn handen. ‘Wat dacht je hiervan?’

Het geweer! Daarmee konden ze schieten wat ze maar wilden!

‘Eigenlijk moeten we pijl en boog hebben,’ zei Robin, ‘maar die kunnen we maken zodra we in het bos zijn. Tot die tijd gebruiken we dit geweer. Zo komen we aan vlees en pelzen.’

‘Pelzen?’ vroeg Harold.

‘Dierenhuiden, sufferd. We moeten jagen voor het vlees én de pelzen, zoals echte vrijbuiters doen!’

‘Maar de mensen zullen ons horen als we er in het bos maar wat op los lopen te knallen. Een jachtopziener of wie dan ook. Dan worden we gepakt en zijn we zwaar de klos.’

‘Har...’ zei Robin. ‘Had je die demper nog niet gezien? Ik heb gezien hoe Rumbold er een merel mee schoot en het klonk niet harder dan dit...’ en hij klapte in zijn handen.

Plotseling hoorden ze stemmen. Meteen lieten de jongens hun stem dalen en slopen ze naar het raam. Verderop in de moestuin stond tante Ellen met twee gasten, een stel ongetrouwde dames uit het dorp. Ze liepen op het lange sintelpad langs de lavendelstruiken en tante Ellen wees naar de kruisbessen.

‘Het is tante Ellen maar, met die twee oude besjes van Weston,’ fluisterde Robin die voor iedereen in het dorp een bijnaam had.

En eerlijk is eerlijk: de dames Weston leken ook verdacht veel op gedroogde bessen. ‘Ze zijn de fruitbomen aan het bekijken.’

De jongens zagen hun tante, klembilletje op haar neus en de tuinhoed – die ze afgrijselijk vonden – op haar grijze roestvrij-stalen kapsel gedrukt. Ze zwaaide vermanend met haar vinger en hield zo te zien een ernstig gesprek met de oudste van de dames Weston.

Robin keerde zich met een zucht af van het raam. ‘Mooi zo, niets aan de hand. Vrouwen, vrouwen en nog eens vrouwen. Ik heb het wel een beetje gehad met die jurkenbrigade. Het hangt me de keel uit. En of jullie nou meegaan of niet, ik ben straks vertrokken en niemand krijgt mij ooit te pakken. Het zou een ander verhaal zijn als vader en moeder hier nog waren. Dan zouden we niet zomaar van school weglopen en in het bos gaan leven als Robin Hood. Vader heeft me trouwens weleens verteld dat hij vroeger van zijn ouders elke vakantie met een geweer en een tent op pad mocht. Hij liep dan de hele Schotse kust af en leefde van wat hij schoot en van wat hij bij elkaar kon vissen. Maar tante Ellen hangt al meteen hoog in haar blauwe gordijnen zodra we maar een natte poot halen. En we mogen niet eens op de pony rijden die vader ons gaf, omdat we er misschien vanaf vallen. Ik ben het helemaal zat. Wat jij John, ga je mee?’

‘Ik, meegaan? Natúúrlijk ga ik mee. Dacht je van niet, dan?’

‘En ik ga ook mee,’ zei Harold.

De anderen keken hem twijfelend aan. ‘Zou je dat nou wel doen?’ zei Robin, ‘misschien word je ziek of zo, en dan moeten we je terugbrengen.’

Je zag aan Harolds gezicht dat hij tegen zijn tranen vocht.

‘O alsjeblieft Robin, neem me mee! Ik doe alles wat je vraagt. Ik doe de afwas als John en jij op jacht gaan, elk klusje in het kamp, het maakt me niet uit! Ik zweer dat ik niet ziek ga worden of lastig zal zijn, écht niet.’

Zijn oudere broer keek hem bedenkelijk aan en zijn lot hing aan een zijden draadje.

‘Nou goed dan, stop maar met dat gejang, je mag mee,’ zei Robin grootmoedig. ‘Maar als je lastig bent, moet je terug en dan mag je geen kik geven over waar we zitten.’

‘We kunnen nog op een andere manier aan voedsel komen,’ zei John, wiens gedachten niet stil hadden gestaan. ‘We kunnen strikken zetten voor konijnen en zo. Bill Bobmans knecht heeft mij weleens laten zien hoe je een strik zet. Het is heel makkelijk.’ (Bill Bobman was de stroper van het dorp.) ‘Je hebt alleen een stuk koperdraad nodig, een paaltje en een stuk touw. Ik zag gisteren wat in Rumbolds gereedschapskist liggen in het koetshuis. Tante Ellen had draad nodig om een schilderij op te hangen en ik zag waar hij het vandaan haalde.’

‘Goed, we zullen wat draad meenemen, dat is een goed idee, John. Alle echte vrijbuiters zetten strikken en vallen.’

‘En we kunnen pletvallen maken met houtblokken,’ vervolgde John, die nu lekker op dreef kwam. ‘Je weet wel, een houtblok dat steunt op een stok met wat aas eraan. De bever of de bunzing of de wolf komt langs, pakt het aas en het blok valt neer!’

‘Zoals de baksteenvallen die Bill Bobman voor de mussen heeft?’ vroeg Harold.

‘Ja zoiets, maar dan groter.’

‘En verder hebben we meel en zout nodig om brood te maken, toch?’ vroeg John.

‘Ja,’ antwoordde Robin, ‘brood kunnen we niet meenemen, want dat neemt te veel plaats in. En het zou bovendien keihard worden. We moeten zo min mogelijk meenemen.’

‘Waarom geen havermost in plaats van meel? Dan kunnen we pap maken,’ stelde Harold voor. ‘Lekkere dikke pap waar je een lepel rechtop in kunt zetten, niet die slappe hap van Cook met allemaal klonten.’

‘Nou, dat is niet zo’n slecht idee, Harold,’ zei Robin, ‘helemaal niet gek – voor jouw doen. Vorken nemen we niet mee, en onze jachtdolken kunnen we als mes gebruiken.’

‘En borden?’

‘Ja, we moeten ieder maar een bord meenemen. Die van tin uit de picknickmand zijn prima. We lenen de steelpan en ook de koekenpan. Die zijn toch van vader, ook al beweert tante Ellen dat ze van haar zijn. En we nemen het kompas mee, dat oude legerkompas van vader.’

‘Ketel?’ informeerde John.

‘Nee, geen ketel, dat is te veel om mee te nemen. En trouwens, we gaan toch geen thee drinken, niet als we echte vrijbuiters willen zijn. We hebben ieder een deken nodig. Die pikken we mee van ons bed. En dat is dan zo’n beetje alles wat we mee kunnen nemen. En ik denk dat zelfs dát nog te veel zal blijken als we gaan ontsnappen. En lucifers nemen we ook mee. We kunnen een heel pak bij het postkantoor halen.’

‘Ik dacht dat vrijbuiters altijd vuur maakten door twee stokken tegen elkaar te wrijven,’ waagde Harold.

Robin zuchtte meewarig. ‘Dat weet ik, maar dat werkt alleen in boeken. Ik heb het al zo vaak geprobeerd. Er zit een waterdichte luciferkoker in de picknickmand. Die nemen we mee.’

‘We moeten ook groenvoer eten, anders krijgen we scheurbuik,’ zei John.

‘Nou, dan moeten we wilde planten koken zoals alle vrijbuiters doen. Je denkt toch niet dat ze boerenkool eten of zoiets?’ vroeg Robin minachtend. ‘Je hebt wilde salie en brandnetels en een hoop dingen die eetbaar zijn. Het staat allemaal in het handboek voor woudlopers dat ik met m’n verjaardag van Miss Holcome heb gekregen. En er staat ook in hoe je de weg kunt vinden met behulp van de sterren en nog een hoop andere handige tips.’

‘We hebben geen tent,’ zei Harold.